

Bebek Odası

HAYALET DEDEKTİFLERİ SERİSİ

BEBEK ODASI

UMUT ÇALIŞAN

28 Nisan 1979 Havsa, Edirne doğumlu. İlkokul yıllarında evlerinin karşısındaki kütüphane sayesinde okumayı sevdi. İlk ve ortaokulu Havsa'da tamamladıktan sonra Edirne Teknik Lisesi Elektrik Bölümünden mezun oldu. Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesine askerden sonra başlayıp yüksek lisansını evlendikten sonra bitirdi. Hayatında bulabileceği en güzel Sevgi'liye, Ilgın ve Aral adında dünyalar güzeli iki çocuğa sahip.

Bebek Odası

HAYALET DEDEKTİFLERİ SERİSİ

BEBEK ODASI

UMUT ÇALIŞAN

Resimleyen: Muhammed Aytekin

Umut Çalışan

KENT KARDEŞ -

HAYALET DEDEKTİFLERİ SERİSİ – 04

BEBEK ODASI

UMUT ÇALIŞAN

ISBN ...

Yayıncı Sertifika No:...

© Umut Çalışan, 2026

© Lotus Yay. Ltd. Şti. 2026

Bu kitabın tüm hakları Lotus Yayıncılık Limited Şirketine aittir.

İzinsiz kopyalanması hukuki açıdan sorumluluk doğurur.

Yayın Tarihi: Şubat 2025

Editör: ...

Kapak Çizimi ve İç Çizimler: Muhammed Aytekin

Baskı-Cilt: Repar Tasarım Matbaa

Yenibosna Merkez Mh. Cemal Ulusoy Cd. No: 43

Bahçelievler/İstanbul (Sertifika no: 40675)

KENT KARDEŞ*

LOTUS YAYIN GRUBU

Gelemiş Mh. TömleSk. No: 27

Patara-Kaş-Antalya

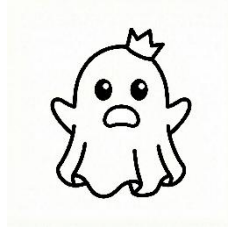
www.kentkardes.com

* **KENT KARDEŞ**, LOTUS Yayıncılık Limited Şirketi markasıdır.

Ülkesini, yüksek istiklâlini korumasını bilen Türk milleti, dilini de yabancı diller boyunduruğundan kurtarmalıdır.

Mustafa Kemal ATATÜRK

Umut Çalışan

Aslında bulanık olsa da pek çok şeyi hatırlayabiliyorum. Özgürlüğüne kavuştuğum son hayaletin ruhunun huzur bulmasından kısa bir süre sonra kasırğa da tamamen dinmişti. Birkaç gün içinde babam da sağ salim aramıza katılınca tekrar eski günlerimize dönmüş ve hep birlikte büyük bir kutlama yapmıştık.

Kutlamadan sonraki gün tüm eşyalarımızı arabaya doldurup, Mine dâhil herkesle vedalaşarak yola koyulduk. Her zaman ki gibi babaannem sayesinde geldikimizden daha fazla eşya ile geri dönüyorduk. Şehirlere-rası yol fırtına sonrası hakkında pek bir fikir vermiyordu. Ancak şehrin girişine yaklaştıkça felaketin boyutları ortaya çıkmaya başlamıştı. Küçük Şeytan bile omzumun

üzerine yasladığı başı ile sessizce etrafı izliyor, hüzünlü bir şekilde ağlamaya benzer bir inilti çıkarıyordu.

Araba eve doğru yaklaşırken içimi kaplaması gereken mutluluk hissinin yerinde yeller esiyordu. Hatta neredeyse keşke gelmeseydik demek üzereydim. Keşke, her şey düzeldikten, tamir edildikten, tüm yaralar sarıldıktan sonra gelseydik. Şu hale bak. Harabeye dönmüş bir şehrin yıkıntılarının içinde eşyalarını, hatıralarını, umutlarını, en kötüsü yakınlarını arayan insanların arasında yol almaya çalışıyorduk. Yollar birkaç hafta önce-sine göre daha kalabalık olsa da hala tam anlamıyla dolu sayılmazdı. Ama sokaklar kesinlikle bıraktığımız gibi değil; buna eminim. Her yer rüzgârın yerinden sökülüp attığı ağaçlar, çöpler, araba ve bina parçaları ile dolu. Tanrım, buraları toplamak bile haftalar sürer. Annem hayretler içerisinde ağzını kapatmış, kocaman açtığı gözleri ile etrafı seyrediyordu. Muhtemelen bana bundan sonra hiçbir zaman “İlgın, şu odanın haline bak, sanki içinden karsırga geçmiş gibi” diyemeyecekti. Zira benim odam bugüne kadar asla ve asla bu sokaklar kadar dağılmamıştı.

Anladığım kadarıyla babam geçtiğimiz on gün boyunca bize “her şey yolunda” derken yalan söylemişti. Ya da Mine’nin çoğu zaman yaptığı gibi yalan söylemediyse bile “gerçekleri işine geldiği gibi” yorumlamıştı. Babam eğer yalan söylemiyor da “her şey yolunda” dan anladığı buysa bu daha büyük bir sorun bence. Düşünsenize babam için gerçekten sorun teşkil eden bir şey bizim için kim bilir nasıl bir felaket anlamına gelecek.

“Baba” dedim gördüklerimden şok olmuş, ağlamaklı bir sesle. “Bu kadar çabuk dönmek zorunda mıydık?”

“Çabuk derken?” dedi babam, anlamamış gibi yaparak. “Fırtına dindi ve biz de döndük işte.”

“Tamam ama her şey yerli yerine oturduktan sonra dönseydik. Bu yıkımı görmeseydik olmaz mıydı?”

“Hayatın her anında bir ders gizli kızım. Hayatta elindekilerin kıymetini bilmek, onlara sahip çıkabilmek adına, en zor anında dimdik durabilmek adına bu yıkınların arasında rahatça yürümeyi öğrenmelisin. Hem hayatın bir an önce normale dönmesi için önce hayatın bir yerlerden başlaması lazım. Bunun için buradayız.”

“Ayrıca yardıma ve desteğe ihtiyacı olanlara da yardım etmemiz gerekiyor” diye ekledi annem.

Tanrım, insanın anne ve babasının filozof olması korkunç bir şey. Haklı olmaları ise daha da berbat. Ama yapacak bir şey yok.

Kapıdan içeri girdiğimizde her şey yolunda görünüyordu. Yani hemen hemen. Kırılan camlardan içeri giren rüzgâr ortalığı birbirine katmıştı. Masalar, sandalyeler odanın içine dağılmıştı ama en azından hala içine girilebilir bir evimiz vardı.

Babam “Bastığınız yere dikkat edin!” diyerek hepimizi uyardı. Ben de bu uyarıya uyarak hızlı ama dikkatli adımlarla odama çıkmak üzere merdivenlere yöneldim. Odamın ne halde olduğunu merak ediyordum. Merdivenlerin yarısına çıkmıştım ki üzerime doğru hızla gelen bir karaltı ile bir çığlık attım. Küçük ama gayet güçlü bir şey alnımın ortasına çarptı. En son başımın

döndüğünü ve sırt üstü merdivenlerden aşağıya doğru indiğimi, babamı beni tutabilmek için merdivenlere doğru koşarken gördüğümü hatırlıyorum.

Gözlerimi açtığımda duvarlarından yatak örtülerine varıncaya kadar her yeri beyazlara bürünmüş bir hastane odasıydım. Ne yalan söyleyeyim ilk anda öldüğümü ve bir hayalet olarak bu dünyada kaldığımı sandım. Neyse ki annem başucumda durduğunu ve beni görebildiğini anlayınca bu endişem çabucak kayboldu. Annemin bana anlattığı göre kendine sığınacak bir yuva arayan küçük bir kırlangıç, kırılan pencerelerin birinden içeri girerek, sahipsiz ama dayalı döşeli bu kocaman yuvanın tadını çıkarıyordu. Tabi biz içeri girince huzuru kaçmış ve can havli ile oradan oraya uçuşurken merdivenlerde karşılaşmıştık. Boyutlarına göre öyle hızlı uçuyordu ki maalesef benim hayaletlerle tütsülenmiş zihnim onun küçük bir kuş olduğunu algılamayı becerememişti. Bu nedenle refleks olarak kendimi geriye atmaya kalkınca dengemi kaybetmiş ve tepe üstü merdivenlerden aşağıya yuvarlanmışım.

Anlayacağınız kasırgada başımıza bir şey gelmesi için evimizi terk ederek dedemlerin yanında kalmamız hiçbir işe yaramamıştı. Kafamda kocaman bir sargı bezi ile bir hastane odasına pinekleyip duruyor ve son çekilen röntgen filminin sonucunda korkulacak bir şey olmaması için dua ediyordum. Her ne kadar kendimi iyi hissetsem de en ufak bir sarsıntı bile başımda sanki birisi çekiçe başıma vuruyormuş gibi korkunç ağrılara neden oluyordu.

Tahlil sonuçlarını beklerken kendime geldiğimi haber alan babam kapıda göründü. Gözlerinden benim için endişeli olduğu belliydi. Yatakta doğrulmuş bir şekilde annemle sohbet ettiğimi görünce yüzüne bir sevinç bulutu oturdu. Olabildiğince neşeli görünmeye çalışarak “Doktorunla konuştum, her şey yolundaymış” deyince istemsiz bir şekilde kahkaha atmamı engelleyemedim. Bunun sonucunda da yatağın başında bekleyen görünmez demirci kafama bir çekiç darbesi daha indirdi.

“Baba” dedim yorgun bir ifadeyle “Lütfen beni güldürme.”

“Ama ben espri yapmıyordum ki, her şey gerçekten yolunda.”

“Geçen hafta seni aradığımızda da her şeyin yolunda olduğunu söylüyordun ama bak şimdi buradayız. Sanırım seninle her şey yolundadan anladığımız çok farklı.”

“Bu sefer bunu ben değil doktorun söylüyor.”

“MR sonuçlarını görmeden mi” dedim inanmadığımı belli eden bir ifade ile.

Babam hemen savunmaya geçti. Dediklerinin doğruluğunu ispatlamaktan çok benim endişelerimi gidermeye çalışıyor gibiydi.

“Tatlım” dedi şimdiye kadar duyduğum en sakinleştirici ses tonu ile “Bu testler her ihtimale karşı, gözden bir şey kaçırıp kaçırmadığımızı kontrol etmek için çekildi. Yoksa muayenende herhangi bir probleme rastlanmadı.”

“Öyleyse sonuçlar gelir gelmez eve döneceğiz değil mi?” diye sorduğumda hem annem hem de babam

aynı anda bakışlarını benden kaçırınca ters giden bir şeyler olduğunu anladım.

“Evet” diye cevap beklediğimi belli ettim. “Sonuçlar gelince dönüyoruz değil mi?”

Konuşmayı annem devraldı. Elimi avucunun içine alarak “Hemen değil tatlım” dedi. “Kısa süreli de olsa bir baygınlık geçirdiğin için ilk 24 saatin önemli olduğunu söylediler. Bu nedenle yarın sabaha kadar burada gözetim altında kalacaksın. Bu nedenle en erken yarın eve gideceğiz.”

“Herhangi bir sorunla karşılaşmazsak tabi.” diye ekledi babam.

“Kafama birisi çekiçle vuruyormuş gibi hissetmem bir sorun mu?” diye sordum ağlamaklı bir sesle.

“Küçük bir sorun” diye cevap verdi babam. Sağ elinin baş ve işaret parmağı arasında küçük bir şeyi sıkıştırıyormuş gibi yaparak.

Annem araya girerek “Ama kafana atılan dikişleri düşündüğümüzde bu beklenen ve normal sayılan bir sorun. Ağrı kesicilerin süresi geçtiği için böyle hissediyorsun. Birazdan sana yeniden ilaç verilecek, bu çekiç darbelerinin azalacağından eminim.” dedi.

“Başıma dikiş mi atıldı?” diye haykırdım. Ancak bu sert çıkışımın karşılığı başıma aldığım yeni bir çekiç darbesi olunca acıyla kafamı tutarak ofladım.

Annem “İşte tam şurada” diyerek başımın arkasında bir yere dokunacak gibi olunca onu engelledim.

“Tamam anne, göstermene gerek yok. Sanırım bu ağrıyan yer orası.”

Annem hafifçe saçlarımı okşayarak gözlerimin içine baktı. “Bizi çok korkuttun tatlım.” dedi.

Birden aklıma ailenin eksik iki üyesi geldi. Merakla etrafıma bakındım ama annem ve babamdan başka kimseyi göremedim. “Metehan ve Küçük Şeytan nerede? Onları kime bıraktınız?”

“Onları merak etme” dedi annem. “İkisi de komşulara emanet.”

“Umarım Küçük Şeytan sorun çıkarmaz” dedim endişe ile.

“Bence sen Metehan için endişelen” dedi annem. “Küçük Şeytan’ın birilerine yalakalık yapmakta üstüne yok.”

Babam kapıyı tıklatarak annemin dikkatini çekmeye çalıştı.

“Hazır konu açılmışken, artık onları almamız gerekiyor.”

Annem beni öperek başucumdan kalktı. “Şimdi gitmeliyim tatlım. Kardeşinle ilgilenmek zorundayım. Ama baban sabaha kadar burada olacak, yarın görüşürüz tamam mı?”

“Tamam anne” diyerek öpücüğüne karşılık verdim. Annemin peşine takılan babam gitmeden önce bana göz kırptı. “Hemen dönerim, bir yere kaybolma tamam mı?”